

BRNĚNSKÉ BRNKÁNÍ PODRUHÉ

„Ó stole náš, ó, stole náš...“ – to byl začátek písně-hymny II. brněnského Brnkání, nesoutěžní přehlídky dětských divadelních souborů všech typů a ze všech končin, do nichž se doneslo a v nichž bylo vyslyšeno pozvání Petry Rychecké a Tomáše Doležala, hlavních hybatelů Brnkání.

K společnému stolu se ve dnech 1.–4. 6. 1995 dostavilo do Centra volného času v Brně-Lužánkách 8 dětských i postdětských divadelních kolektivů z Brna a blízkého okolí a 2 soubory z republikového daleka, Hudradlo z jihočeské Zlivi a Hlína z Ústí nad Labem, celkem asi na jedenáct desítek divadelních duší.

Společným pojivem letošního Brnkání byl stůl a krmě. Stůl, u něhož se schází divadelní rodina. Krmě, kterou si tato divadelní rodina navaří k potěše své i svých blízkých. Tyto atributy prostupovaly II. Brnkání od jeho zahájení přehlídkovou hymnou až po zakončení, kdy soubory mohly získat za vlastní originální recept na dobré představení výtvarně pojednané zhodnocení jejich uměleckého snažení. A tak si soubory na paměť účasti na přehlídce a jako výraz toho, jak byla jejich vystoupení viděna kamarády, odvažely účastníky Brnkání vytvořený obraz stolu pokrytého pokrmy, které svým množstvím a skladbou vyjadřovaly názor diváků na jednotlivá představení. Na obrazech se tak objevila různá seskupení pokrmů: dortíky, které vyjadřovaly, že to bylo „mňam“, okurky – byla to nakládačka, cibule – dohnali jste nás k slzám, kýty – to bylo maso, či hrnce, znamenající výzvu „Vařte dál!“.

Tentokrát dalo Brnkání příležitost především dětským divadelním kolektivům, které nemají ambice vystupovat do konfrontace na půdě regionálních přehlídek, jejichž snažení o divadelní tvar zatím nedospělo do fáze, která by takovou konfrontaci opravňovala. Na Brnkání také nebyla žádná rada moudrých, která by kritickým okem a slovem reflektovala inscenační výsledky. O jednotlivých představeních se povídalo v dětských diskusních klubech, kde směli dospělí hovořit jen na vyzvání. Brnkání bylo tedy především setkáním. Setkáním potřebným, neboť poskytlo půdu pro uplatnění a zhodnocení práce těch, kterým by se této potřeby jinak nedostalo. Nadto možná zprostředkovalo, alespoň pro některé, impuls k hlubšímu zájmu o práci druhých a snad i chuť vstoupit do konfrontace s těmi, kdo představují kvalitu, která snese ta nejpřísnější kritéria. K tonu mohla dopomoci účast ústecké Hlíny s inscenací Kláry Špičkové Krev andělů aneb Hon (viz AS 2/95, str. 3) a zlivského Hudradla s inscenací prózy Štěpána Zavřela Létající dědeček, s jejíž odbornou reflexí se ještě na stránkách AS setkám díky uvedení na Dětské scéně v Ústí nad Orlicí.

Brnkání bylo setkáním, o jehož společenskou část se staraly děti 2 kolektivů, které jsou v Lužánkách doma – uváděly drobnými skeči jednotlivá představení, připravily zahajovací a závěrečný ceremoniál, hrály večerníčky na dobrou noc, vydávaly přehlídkový zpravodaj Brag, staraly se o vedení diskusí a mnoho dalších organizačních záležitostí, o kterých nemají hosté ani potuchy. V pátek a v sobotu dopoledne se konaly dílny pro děti, vedené posluchači JAMU, FF, výtvarnicí a dramatickým veteránem Sašou Rycheckým.

Díky podpoře Magistrátu města Brna, České spořitelny a brněnské sodovkárně Merito, především pak ale Centru volného času a jeho neúnavným pracovníkům a jejich kamarádům se podařilo připravit a uskutečnit setkání, o jehož potřebnosti není pochyb a jehož důsaznost oceníme teprve tehdy, když si uvědomíme neblahou podobu dětských aktivit, o které nás zpravují pohotově masmédia.

Škoda, že si rovnocenně nevšímají Brnkání a jemu podobných příkladů, tvořících druhou stranu téže mince.

Milan Strotzer

Publikováno: Časopis Amatérská scéna 3/1995, str. 17.